

31993L0053

19.7.1993.

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

L 175/23

PADOMES LĒMUMS 93/53/EEK**(1993. gada 24. jūnijs),****ar ko ievieš obligātos Kopienas pasākumus noteiktu zivju slimību kontrolei**

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 43. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽²⁾,

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽³⁾,

tā kā zivju sugas ir uzskaitītas Līguma II pielikumā; tā kā zivju tirdzniecība ir nozīmīgs ieņēmumu avots akvakultūras nozarei;

tā kā Kopienas līmenī jānosaka kontroles pasākumi, kas jāveic slimības uzliesmojuma gadījumā, lai nodrošinātu akvakultūras nozares racionālu attīstību un sekmētu dzīvnieku veselības aizsardzību Kopienā;

tā kā, lai aptvertu slimības, jāatsaucas uz sarakstiem, kas paredzēti Padomes 1991. gada 28. janvāra Direktīvas 91/67/EEK par dzīvnieku veselības nosacījumiem, ar ko reglamentē akvakultūras dzīvnieku un produktu laišanu tirgu ⁽⁴⁾, A pielikumā;

tā kā šādu slimību uzliesmojums var ātri iegūt epizootiskus apmērus, izraisot mirstību un tāda mēroga traucējumus, kas var ievērojami samazināt akvakultūras nozares rentabilitāti;

tā kā, tiklīdz rodas aizdomas par slimību, jāpieņem kontroles pasākumi, lai slimības apstiprināšanas gadījumā varētu nekavējoties un efektīvi rīkoties;

tā kā šādu pasākumu mērķis ir slimības izplatīšanās novēršana, jo īpaši rūpīgi kontrolējot tādu zivju un produktu pārvietošanu, ar kuriem var izplatīties infekcija;

tā kā slimību novēršanai Kopienā parasti jābalstās uz nevakcinēšanas politiku;

tā kā ir svarīgi veikt pilnīgu epizootoloģisko izpēti, lai novērstu jebkura veida slimību izplatīšanos; tā kā šajā nolūkā dalībvalstīm jāizveido speciālas institūcijas;

tā kā, lai nodrošinātu efektīvu kontroles sistēmu, jānosaka slimību diagnostika un tā jāveic atbildīgu laboratoriju aizgādībā, ko var koordinēt Kopienas izraudzītā references laboratorija;

tā kā, lai nodrošinātu šīs direktīvas vienādu izpildi, jāizveido Kopienas pārbaudes procedūra;

tā kā kopīgi kontroles pasākumi šo slimību ierobežošanai ir obligātais pamats, kas nepieciešams, lai uzturētu vienādu dzīvnieku veselības standartu;

tā kā Direktīvas 91/67/EEK A pielikumā izklāstītās slimības uzliesmojuma gadījumā piemēro Padomes 1990. gada 26. jūnija Lēmumu 90/424/EEK par izdevumiem veterinārajā jomā ⁽⁵⁾ un jo īpaši tā 5. pantu;

tā kā Komisijai jāuztic uzdevums noteikt nepieciešamus izpildes pasākumus; tā kā šajā nolūkā būtu jāparedz procedūra, kas izveidotu ciešu un efektīvu sadarbību starp Komisiju un dalībvalstīm Pastāvīgajā veterinārajā komitejā,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

Vispārīgi noteikumi**1. pants**

Ar šo direktīvu nosaka obligātos Kopienas pasākumus, kas nepieciešami, lai ierobežotu Direktīvas 91/67/EEK A pielikuma I un II sarakstā minētās zivju slimības.

2. pants

Šajā direktīvā pēc vajadzības piemēro Direktīvas 91/67/EEK 2. pantā minētās definīcijas.

⁽¹⁾ OV C 172, 8.7.1992., 16. lpp.

⁽²⁾ OV C 150, 31.5.1993.

⁽³⁾ OV C 19, 25.1.1993., 4. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 46, 19.2.1991., 1. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 224, 18.8.1990., 19. lpp. Lēmumā jaunākie grozījumi izdarīti ar Lēmumu 92/438/EEK (OV L 243, 25.8.1992., 27. lpp.).

Turklāt piemēro šādas definīcijas:

1. *I sarakstā minētās slimības*: Direktīvas 91/67/EEK A pielikuma I sarakstā minētās zivju slimības;
2. *II sarakstā minētās slimības*: Direktīvas 91/67/EEK A pielikuma II sarakstā minētās zivju slimības;
3. *iespējami inficētās zivis*: zivis, kurām ir klīniskās slimības pazīmes vai pēcnāves audu bojājumi, vai apšaubāmas reakcijas laboratoriskajās pārbaudēs, kas rada pamatotas aizdomas par I vai II sarakstā minētās slimības klātbūtni;
4. *inficētās zivis*: zivis, attiecībā uz kurām laboratoriskās pārbaudes rezultātā ir oficiāli apstiprināta I vai II sarakstā minētā slimība, vai – infekciozās lašu anēmijas (ISA) gadījumā – tā ir apstiprināta klīniskās pārbaudes vai pēcnāves pārbaudes rezultātā;
5. *iespējami inficētā saimniecība*: saimniecība ar iespējami inficētām zivīm;
6. *inficētā saimniecība*: saimniecība ar inficētām zivīm; kā arī tāda saimniecība, kas ir iztīrīta, bet vēl nav dezinficēta.

3. pants

Dalībvalstis nodrošina to, ka visas saimniecības, kas audzē vai uztur pret I un II sarakstā minētām slimībām uzņēmīgas zivis:

1. ir reģistrētas valsts dienestā; šī reģistrācija pastāvīgi tiek atjaunināta;
2. uzskaita:
 - a) dzīvas zivis, olšūnas un gametas, ko ievieš saimniecībā, iekļaujot visu informāciju, kura attiecas uz to piegādi, skaitu vai svaru, lielumu, izcelsmi un piegādātājiem;
 - b) dzīvas zivis, olšūnas un gametas, ko izved no saimniecības, iekļaujot visu informāciju, kas attiecas uz to sūtījumu, skaitu vai svaru, lielumu un galamērķi;
- c) konstatēto mirstību.

Šo uzskaiti, kas jebkurā laikā pēc pieprasījuma ir pieejama rūpīgai pārbaudei valsts dienestam, regulāri atjaunina un glabā četrus gadus.

4. pants

Dalībvalstis nodrošina to, ka iespējami īsā laikā obligāti jāinformē valsts dienesti par kādas no I vai II sarakstā minēto slimību iespējamo klātbūtni.

II NODAĻA

I sarakstā minēto slimību kontroles pasākumi

5. pants

1. Ja ir aizdomas, ka saimniecībā ir ar I sarakstā minēto slimību inficētās zivis, dalībvalstis nodrošina, ka valsts dienests tūlīt sāk oficiālas izmeklēšanas pasākumus, tostarp arī klīnisko

izmeklēšanu, lai apstiprinātu vai noliegtu šīs slimības klātbūtni; konkrēti, tam jāņem vai jānodrošina laboratoriskajai pārbaudei nepieciešamie paraugi.

2. Tiklīdz ir ziņots par iespējamo slimības klātbūtni, valsts dienests nosaka saimniecībai oficiālu uzraudzību un jo īpaši pieprasa, ka:

- a) tiek oficiāli saskaitītas visas zivju sugas un kategorijas un attiecībā uz katru no tām ieprotokolē jau beigtu zivju, inficētu vai iespējami inficētu, vai kontaminētu zivju skaitu; skaitīšanas dati īpašniekam vai audzētājam ir pastāvīgi jāatjaunina, lai ņemtu vērā populācijas pieaugumu vai jaunu mirstību, ko novēro iespējamās infekcijas perioda laikā; informācija par skaitīšanas datiem jāiesniedz pēc pieprasījuma, un to var pārbaudīt katrā pārbaudes reizē;
- b) bez valsts dienesta atļaujas saimniecībā neieved dzīvas vai beigtas zivis vai to olšūnas, vai gametas, kā arī neizved no tās;
- c) beigtu zivju vai to subproduktu apglabāšana notiek valsts dienesta uzraudzībā;
- d) lai ievestu un izvestu barību, instrumentus, priekšmetus vai citas vielas, tādas kā atkritumi, kas var pārnest slimību, vajadzības gadījumā ir nepieciešama valsts dienesta atļauja, kas paredz nepieciešamus nosacījumus, lai novērstu šī patogēna izplatīšanos;
- e) ir nepieciešama valsts dienesta atļauja, lai personas varētu ierasties saimniecībā un atstāt to;
- f) transportlīdzekļu iebraukšanai saimniecībā un izbraukšanai no tās ir nepieciešama valsts dienesta atļauja, kas paredz nepieciešamus nosacījumus, lai novērstu šī patogēna izplatīšanos;

- g) saimniecības ieejās un izejās izmanto atbilstošus dezinfekcijas līdzekļus;

- h) epizootisko izmeklēšanu veic saskaņā ar 8. panta 1. punktu;

- i) visām tām saimniecībām, kas atrodas tajā pašā ūdens sateces baseinā vai piekrastes zonā, nosaka oficiālu uzraudzību un bez valsts dienesta atļaujas no šīm saimniecībām neizved zivis, olšūnas vai gametas; plašu ūdens sateces baseinu vai piekrastes zonu gadījumā valsts dienests var nolemt ierobežot šo pasākumu līdz mazākām zonām, kas atrodas blakus iespējami inficētajai saimniecībai tad, ja uzskata, ka šī zona nodrošina maksimālās garantijas, lai novērstu slimības izplatīšanos;

vajadzības gadījumā par iespējamo slimības gadījumu informē valsts dienestus blakus esošajās dalībvalstīs vai trešās valstīs; šajā gadījumā iesaistīto dalībvalstu valsts dienesti veic nepieciešamās darbības, lai īstenotu šajā pantā izklāstītos pasākumus.

Vajadzības gadījumā veic īpašus pasākumus saskaņā ar 19. pantā izklāstīto procedūru.

3. Kamēr netiek veikti 2. punktā izklāstītie oficiālie pasākumi, jebkuru iespējami inficēto zivju īpašnieks vai audzētājs veic visus attiecīgos pasākumus, lai nodrošinātu atbilstību 2. punktam, izņemot h) un i) apakšpunktu.

4. Pasākumus, kas paredzēti 2. punktā, neatsauc, kamēr aizdomas par slimību nav oficiāli noliegtas.

6. pants

Tiklīdz ir oficiāli apstiprināta I sarakstā minētās slimības klātbūtne, dalībvalstis nodrošina, ka valsts dienests izdod rīkojumu par to, ka papildus 5. panta 2. punktā minētajiem pasākumiem piemēro šādus pasākumus:

a) inficētajā saimniecībā:

- tūlīt jāizved visas zivis,
- iekšzemes saimniecībām – visi zivju baseini jānosusina, lai tos attīrītu un dezinficētu,
- visas olšūnas un gametas, beigtas zivis un zivis ar klīniskām slimības pazīmēm uzskata par augsta riska materiālu, un tās jāiznīcina valsts dienesta uzraudzībā saskaņā ar Direktīvu 90/667/EEK⁽¹⁾,
- visas dzīvas zivis nogalina un iznīcina valsts dienesta uzraudzībā saskaņā ar Direktīvu 90/667/EEK vai, ja zivis ir sasniegušas komerciālo lielumu un tām nav klīnisko slimības pazīmju, tās nogalina valsts dienesta uzraudzībā, lai pēc tam īstenotu vai pārstrādātu lietošanai pārtikā.

Pēdējā gadījumā valsts dienests nodrošina, ka zivis tiek tūlīt nogalinātas un izkildātas un ka šīs darbības veic tādos apstākļos, kas novērš patogēnu izplatīšanos, kā arī

nodrošina to, ka zivju paliekas un subproduktus uzskata par augsta riska materiālu un tos apstrādā saskaņā ar Direktīvu 90/667/EEK, lai iznīcinātu patogēnus, bet izmantotajam ūdenim veic apstrādi, kas deaktivizē visus tajā esošus patogēnus,

— pēc zivju, olšūnu un gametu izvešanas tiklīdz iespējams jāiztīra un jādezinficē zivju baseini, iekārtas un jebkurš materiāls, kas varētu būt inficēts, saskaņā ar valsts dienesta paredzētajiem norādījumiem un tā, lai novērstu jebkādu šīs slimības izraisītāja izplatīšanās vai izdzīvošanas risku. Inficētās saimniecības tīrīšanas un dezinfekcijas kārtību nosaka saskaņā ar 19. pantā noteikto procedūru,

— visas iespējami inficētās vielas, kas minētas 5. panta 2. punkta d) apakšpunktā, jāiznīcina un jāapstrādā tā, lai nodrošinātu visu tajās esošo patogēnu iznīcināšanu,

— epizootiskā izmeklēšana jāveic saskaņā ar 8. panta 1. punktu un attiecībā uz to jāpiemēro 8. panta 4. punkta noteikumi; šajā izmeklēšanā jāiekļauj paraugu ņemšana laboratoriskajām pārbaudēm;

b) visās saimniecībās, kas atrodas tādā ūdens sateces baseinā vai piekrastes zonā, kur atrodas inficētā saimniecība, jāveic veterinārsanitārā ekspertīze; ja šīs kontroles laikā tiek konstatēti slimības gadījumi, piemēro pasākumus, kas paredzēti šīs daļas a) apakšpunktā;

c) valsts dienests atļauj atjaunot saimniecības populāciju pēc tīrīšanas un dezinfekcijas darbību apmierinošas kontroles un tā perioda beigās, ko valsts dienests uzskata par atbilstošu, lai nodrošinātu patogēna un citu iespējamo infekciju izskaušanu attiecīgajā ūdens sateces baseinā;

d) ja 5. panta 2. punkta a), b), c) un d) apakšpunktā minēto pasākumu īstenošanai ir nepieciešama sadarbība ar citu dalībvalstu oficiālajiem dienestiem, attiecīgo dalībvalstu oficiālie dienesti sadarbojas ar tiem, lai nodrošinātu atbilstību šajā pantā paredzētajiem pasākumiem.

Vajadzības gadījumā nosaka atbilstošus papildu pasākumus saskaņā ar 19. pantā paredzēto procedūru.

⁽¹⁾ Padomes 1990. gada 27. novembra Direktīva 90/677/EEK, ar ko nosaka veterinārsanitāros noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes atkritumu izvietošanu un pārstrādi, to laišanu tirgū un attiecībā uz patogēnu novēršanu dzīvnieku vai zivju izcelsmes barībā, kā arī groza Direktīvu 90/425/EEK (OV L 363, 27.12.1990., 51. lpp.). Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 92/118/EEK (OV L 62, 15.3.1992., 49. lpp.).

7. pants

Ja ir inficētas vai iespējami inficētas zivis atklātā ūdens baseinā, kas nepieder nevienai saimniecībai, vai zivis ezeros, dižos vai citās vietās, kas paredzētas makšķerēšanai vai kur ir dekoratīvās zivis, dalībvalstis nodrošina, lai tiktu veikti attiecīgi pasākumi. Dalībvalstis informē Komisiju un citas dalībvalstis Pastāvīgajā veterinārijas komitejā par pasākumiem, ko tās veic.

8. pants

1. Epizootiskajā izmeklēšanā izskata:

- iespējamo laika posmu, kādā slimība varēja būt pastāvējusi saimniecībā, pirms par to tika paziņots vai bija radušās aizdomas,
- iespējamo slimības izcelsmi šajā saimniecībā un identifikācijas datus par citām saimniecībām, kurās var būt inficētas olšūnas un gametas, un pret slimību uzņēmīgo sugu zivis,
- zivju, olšūnu vai gametu, transportlīdzekļu vai vielu, un personu kustību, kuras rezultātā slimības izraisītājs varēja būt pārnest uz attiecīgām saimniecībām vai no tām,
- iespējamās slimības pārnēsātājus un to izplatīšanu.

2. Ja epizootiskajā izmeklēšanā atklājas, ka šo slimību ir bijis iespējams ievest no citas ūdens sateces baseina vai citas piekrastes zonas vai to ir bijis iespējams pārnest uz citu ūdens sateces baseinu vai citu piekrastes zonu, notiekot saskarei zivju, olšūnu vai gametu, dzīvnieku, transportlīdzekļu vai personu pārvietošanās dēļ vai citu iemeslu dēļ, tās saimniecības, kuras pieder šādiem ūdens sateces baseiniem vai piekrastes zonām, uzskata par aizdomīgām un piemēro 5. pantā izklāstītos pasākumus. Ja ir apstiprināta slimības klātbūtne, piemēro 6. pantā izklāstītos pasākumus.

3. Ja epizootiskajā izmeklēšanā atklājas, ka ir nepieciešama sadarbība ar citu dalībvalstu oficiālajiem dienestiem, attiecīgo dalībvalstu oficiālie dienesti veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu atbilstību šīs direktīvas noteikumiem.

4. Izveido krīzes centru, lai nodrošinātu visu to pasākumu pilnīgu saskaņotību, kas nepieciešami, lai nodrošinātu šīs slimības izskaušanu iespējami īsā laikā un lai veiktu epizootisko izmeklēšanu.

Vispārīgus noteikumus par valstu krīzes centriem un Kopienas krīzes centriem nosaka Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma.

5. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu un pēc Komisijas priekšlikuma, kas sagatavots, pamatojoties uz Zinātniskās veterinārās komitejas atzinumu, lai jo īpaši ņemtu vērā zinātnes un tehnoloģijas attīstību, pārskata šā panta noteikumus līdz 1996. gada 31. decembrim.

III NODAĻA

II sarakstā minēto slimību kontroles pasākumi

9. pants

1. Ja ir aizdomas par II sarakstā minēto slimību un/vai tā ir apliecināta apstiprinātā zonā vai apstiprinātā saimniecībā, kas atrodas neapstiprinātā zonā, veic epizootisko izmeklēšanu saskaņā ar 8. pantu. Dalībvalstīm, kuras vēlas atgūt savu statusu, kas definēts saskaņā ar Direktīvu 91/67/EEK, jāatbilst minētās direktīvas B un C pielikuma noteikumiem.

2. Ja epizootiskajā izmeklēšanā atklājas, ka šo slimību ir bijis iespējams ievest no apstiprinātas zonas vai no citas apstiprinātas saimniecības, vai to ir bijis iespējams pārnest uz citu apstiprinātu saimniecību zivju, olšūnu vai gametu transportlīdzekļu vai personu pārvietošanās dēļ vai citu iemeslu dēļ, minētās zonas vai saimniecības uzskata par aizdomīgām un piemēro atbilstošus pasākumus.

3. Valsts dienests tomēr var atļaut nogalināšanai paredzēto zivju nobarošanu, kamēr tās sasniedz komerciālo lielumu.

10. pants

1. Ja neapstiprinātajā saimniecībā, kas atrodas neapstiprinātā zonā, atrodas ar II sarakstā minēto slimību iespējami inficētas zivis, dalībvalstis nodrošina, ka valsts dienests:

- a) tūlīt sāk oficiālu izmeklēšanu, lai apstiprinātu vai noliegtu slimības klātbūtni, vajadzības gadījumā iekļaujot paraugu ņemšanu, lai tos pārbaudītu apstiprinātā laboratorijā;
- b) oficiāli saskaita inficētas saimniecības vai nodrošina to skaitīšanu, regulāri atjauninot šīs skaitīšanas datus;
- c) inficētās saimniecībās nodod oficiālā uzraudzībā vai nodrošina to nodošanu oficiālā uzraudzībā, lai nodrošinātu, ka, atkāpjoties no Direktīvas 91/67/EEK 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta, no inficētām saimniecībām ir atļauta vienīgi tādu dzīvu zivju vai olšūnu vai gametu pārvešana, kas ir paredzētas vai nu citām ar to pašu slimību inficētām saimniecībām, vai nogalināšanai turpmākai lietošanai pārtikā.

2. Dalībvalstis uz noteiktu laika periodu un valsts dienesta uzraudzībā var noteikt neobligātu vai obligātu programmu II sarakstā minēto slimību izskaušanai neapstiprinātās saimniecībās vai neapstiprinātās zonās. Šā perioda laikā tajā zonā vai saimniecībā, uz ko attiecas šī programma, aizliedz ievest dzīvas zivis, olšūnas vai gametas no inficētām saimniecībām vai no saimniecībām ar nezināmu sanitāro stāvokli.

Šīs programmas, ko izveido, pamatojoties uz vispārējiem kritērijiem, kurus nosaka līdz 20. pantā precizētajam datumam saskaņā ar 19. pantā izklāstīto procedūru, iesniedz rūpīgai pārbaudei Komisijā, kā arī apstiprina un vajadzības gadījumā groza saskaņā ar šo pašu procedūru.

Pēc pirmajā daļā minētā perioda tās dalībvalstis, kuras pieprasa šo procedūru, Pastāvīgajā veterinārijas komitejā informē Komisiju un pārējās dalībvalstis par iegūtajiem rezultātiem.

3. Līdz 1996. gada 31. decembrim Komisija iesniedz Padomei ziņojumu, kas sagatavots pēc Zinātniskās veterinārijas komitejas atzinuma saņemšanas, ņemot vērā gūto pieredzi un zinātnes un tehnoloģijas attīstību, un attiecīgā gadījumā tam pievieno priekšlikumus šā panta noteikumu pārskatīšanai, jo īpaši attiecībā uz to inficēto dzīvu zivju un to olšūnu un gametu laišanu tirgū, kuras paredzētas zivsaimniecībai vai nobarošanai, un attiecībā uz epizootiskās izpētes veikšanu neapstiprinātās zonās, kurās kādā neapstiprinātā saimniecībā ir aizdomas par slimības klātbūtni. Padome par jebkuru šādu priekšlikumu pieņem lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, un šo priekšlikumu virza, ņemot vērā šā ziņojuma secinājumus.

4. Atkarībā no vajadzības Komisija saskaņā ar 19. pantā izklāstīto procedūru pieņem precīzus noteikumus, kas nepieciešami, lai īstenotu 1. un 2. punktu.

IV NODAĻA

Nobeiguma noteikumi

11. pants

1. Paraugu ņemšanu un laboratoriskās pārbaudes attiecībā uz I un II sarakstā minēto slimību klātbūtni veic, izmantojot saskaņā ar Direktīvas 91/67/EEK 15. pantu noteikto metodi.

2. Testēšanu attiecībā uz slimības klātbūtni vai patogēniem veic oficiāla dienesta apstiprinātā laboratorija. Vajadzības gadījumā un jo īpaši tad, ja slimību konstatē pirmo reizi, laboratorijā

skaidrās pārbaudēs nosaka attiecīgā patogēna tipu, apakštipu vai paveidu, ko apstiprina valsts references laboratorija, kā arī, ja vajadzīgs, to var apstiprināt 13. pantā minētā Kopienas references laboratorija.

12. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka katrā dalībvalstī ir izraudzīta valsts references laboratorija ar tādu materiāli tehnisko bāzi un ekspertiem, kas tai ļauj jebkurā laikā un jo īpaši tad, kad attiecīgā slimība ir konstatēta pirmo reizi, noteikt attiecīgā patogēna tipu, apakštipu un paveidu, kā arī apstiprināt reģionālās diagnostikas laboratorijās iegūtos rezultātus.

2. Valsts laboratorijas, kam uzdota attiecīgo slimību kontrole, ir atbildīgas par diagnostikas standartu un metožu koordinēšanu, kā arī par reaģentu izmantošanu.

3. Valsts laboratorijas, kam uzdota attiecīgo slimību kontrole, ir atbildīgas par to diagnostikas standartu un metožu koordinēšanu, ko katra laboratorija ir noteikusi, lai dalībvalstī diagnosticētu attiecīgo slimību. Šajā nolūkā tās:

- a) var piegādāt diagnostiskos reaģentus dalībvalsts apstiprinātām laboratorijām;
- b) kontrolē visu dalībvalstī izmantoto diagnostisko reaģentu kvalitāti;
- c) regulāri organizē salīdzinošus testus;
- d) uzglabā izdalītu slimības izraisītāja materiālu tādos slimības gadījumos, kas ir apstiprināti dalībvalstī;
- e) nodrošina dalībvalsts apstiprinātās diagnostikas laboratorijās iegūto pozitīvo rezultātu apstiprināšanu.

4. Tomēr, atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis, kurām nav attiecīgajā slimībā kompetentas valsts laboratorijas, var izmantot minētajā jomā kompetentas citas dalībvalsts valsts laboratorijas pakalpojumus.

5. Valsts references laboratoriju saraksts attiecībā uz zivju slimībām ir norādīts A pielikumā.

6. Valsts references laboratorijas attiecībā uz minētajām slimībām sadarbojas ar 13. pantā minēto Kopienas references laboratoriju.

7. Komisija saskaņā ar 19. pantā izklāstīto kārtību pieņem precīzus noteikumus šā panta īstenošanai.

13. pants

1. Kopienas references laboratorija attiecībā uz zivju slimībām ir norādīta B pielikumā.

2. Neierobežojot Lēmumu 90/424/EEK un jo īpaši tā 28. pantu, 1. punktā minētās laboratorijas funkcijas un pienākumi ir noteikti C pielikumā.

14. pants

1. Tiek aizliegta vakcinācija pret II sarakstā minētām slimībām apstiprinātās zonās vai apstiprinātās saimniecībās, kas atrodas neapstiprinātās zonās, zonās vai saimniecībās, kas jau ir uzsākušas apstiprināšanas procedūras, kas noteiktas Direktīvā 91/67/EEK, kā arī aizliedz vakcināciju pret I sarakstā minētām slimībām.

2. Līdz 1996. gada 30. jūnijam Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma pārskata šā panta noteikumus, jo īpaši attiecībā uz vakcīnu izmantošanas īpašajiem nosacījumiem un lai ņemtu vērā zinātnes un tehnoloģijas attīstību vakcinācijas jomā.

15. pants

1. Katra dalībvalsts sagatavo ārkārtas rīcības plānu, kurā precizē, kā I sarakstā minētās slimības uzliesmojuma gadījumā tā īsteno šajā direktīvā paredzētos pasākumus.

Minētajā plānā jāparedz iespēja brīvi piekļūt materiāltehniskajai bāzei, iekārtām, personālam un visām citām piemērotām struktūrām, kas nepieciešamas ātrai un efektīvai uzliesmojuma izskaušanai.

2. Vispārīgi kritēriji, kurus piemēro minēto plānu sagatavošanai, ir norādīti D pielikumā.

Tomēr dalībvalstis var ieviest īpašus kritērijus konkrētai slimībai, ja vispārīgi kritēriji jau tiek piemēroti sakarā ar tādu plānu īstenošanu, kas attiecas uz citas slimības kontroles pasākumu piemērošanu.

Komisija saskaņā ar 19. pantā izklāstīto procedūru var grozīt vai papildināt minētos kritērijus, ņemot vērā slimības īpatnības.

3. Plānus, kas sagatavoti saskaņā ar D pielikumā izklāstītajiem kritērijiem, iesniedz Komisijai ne vēlāk kā sešu mēnešu laikā pēc dienas, kad šī direktīva stājusies spēkā.

4. Komisija pārbauda plānus, lai noteiktu, vai tie ļauj sasniegt vēlamo mērķi, un iesaka attiecīgajai dalībvalstij nepieciešamos grozījumus, jo īpaši, lai nodrošinātu, ka šie plāni ir saderīgi ar pārējo dalībvalstu plāniem.

Komisija apstiprina plānus, vajadzības gadījumā ar grozījumiem, saskaņā ar 19. pantā izklāstīto procedūru.

Plānus var vēlāk grozīt vai papildināt, saskaņā ar šo pašu procedūru, lai ņemtu vērā notikumu attīstību.

16. pants

Komisijas eksperti sadarbībā ar kompetentām iestādēm var veikt pārbaudes uz vietas, ciktāl tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu šīs direktīvas vienveidīgu piemērošanu. Šajā nolūkā tie var pārbaudīt reprezentatīvu saimniecību skaitu, lai pārliecinātos, vai kompetentas iestādes pārbauda šo saimniecību atbilstību šīs direktīvas prasībām. Komisija informē dalībvalstis par veikto pārbažu rezultātiem.

Dalībvalsts, kuras teritorijā tiek veikta pārbaude, sniedz ekspertiem palīdzību, kas vajadzīga viņu pienākumu pildīšanā.

Sīki izstrādātus noteikumus šā panta izpildei nosaka saskaņā ar 19. pantā izklāstīto procedūru.

17. pants

Nosacījumi, kas reglamentē Kopienas finanšu iemaksas pasākumiem, kas saistīti ar šīs direktīvas piemērošanu ir paredzēti Lēmumā 90/424/EEK.

18. pants

Atkarībā no vajadzības Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma groza B, C un D pielikumus, jo īpaši lai ņemtu vērā pētījumu un diagnostisko procedūru attīstību.

Atkarībā no vajadzības A pielikumu var grozīt saskaņā ar 19. pantā izklāstīto procedūru.

19. pants

1. Ja ir jāievēro šajā pantā paredzētā procedūra, priekšsēdētājs pēc savas iniciatīvas vai pēc kādas dalībvalsts pārstāvja lūguma nekavējoties nodod attiecīgo jautājumu Pastāvīgajai veterinārijas komitejai.

2. Komisijas pārstāvis iesniedz Komitejai veicamo pasākumu projektu. Komiteja sniedz atzinumu par projektu tādā termiņā, ko priekšsēdētājs var noteikt atbilstīgi jautājuma steidzamībai. Atzinumu sniedz ar balsu vairākumu, kas noteikts Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 148. panta 2. punktā attiecībā uz lēmumiem, kurus Padomei ir jāpieņem pēc Komisijas priekšlikuma. Dalībvalstu pārstāvju balsis komitejā vērtē, kā noteikts minētajā pantā. Priekšsēdētājs nebalso.

3. a) Komisija nosaka paredzētos pasākumus, ja tie ir saskaņā ar Komitejas atzinumu.

b) Ja paredzētie pasākumi nesaskan ar Komitejas atzinumu vai atzinums netiek sniegts, Komisija tūlīt iesniedz Padomei priekšlikumu attiecībā uz veicamajiem pasākumiem. Padome pieņem lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu.

Ja triju mēnešu laikā pēc tam, kad šis jautājums nodots Padomei izskatīšanai, Padome nav pieņēmusi lēmumu, Komisija pieņem ierosinātos pasākumus, ja vien Padome ar vienkāršu balsu vairākumu nav pieņēmusi lēmumu pret minētajiem pasākumiem.

20. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas nepieciešami, lai līdz 1994. gada 1. jūlijam izpildītu šo direktīvu. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem šos tiesību aktus, tajos iekļauj atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka metodes, kā izdarīt šādu atsauci.

2. Tomēr no 1. punktā paredzētās dienas dalībvalstis saskaņā ar Līguma vispārīgajiem noteikumiem var uzturēt spēkā vai piemērot savā teritorijā stingrākus noteikumus nekā tie, kas noteikti šajā direktīvā. Dalībvalstis informē Komisiju par jebkuru šādu pasākumu.

3. Dalībvalstis dara zināmus Komisijai galvenos valsts tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

21. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Luksemburgā, 1993. gada 24. jūnijā

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
B. WESTH

A PIELIKUMS

DALĪBAVALSTU VALSTS REFERENCES LABORATORIJAS ATTIECĪBĀ UZ ZIVJU SLIMĪBĀM

Beļģijā:	<i>Institut National de Recherches Vétérinaires Groeselenberg, 99 1180 Bruxelles.</i>
Dānijā:	<i>Statens Veterinære Serumlaboratorium Landbrugsministeriet Hansøvej 2 8200 Aarhus N.</i>
Vācijā:	<i>Bundesforschungsanstalt für Viruskkrankheiten der Tiere Anstaltsteil Insel Riems O-2201 Insel Riems.</i>
Grieķijā:	<i>Εργαστήριο Ιχθυοπαθολογίας και Βιοπαθολογίας Υδροβίων Οργανισμών Κέντρο Κτηνιατρικών Ιδρυμάτων Αθηνών Ινστιτούτο Λοφωδών και Περαιστικών Νοσημάτων Νεαπολέως 25, Αγία Παρασκευή Αττικής 153 10 Αθήνα</i>
Spānijā:	<i>Laboratorio de Sanidad y Producción Animal de Algete Madrid.</i>
Francijā:	<i>Centre National d'Etudes Vétérinaires et Alimentaires Laboratoire Central de Recherches Vétérinaires 22, rue Pierre Curier BP 67 94703 Maisons-Alfort CEDEX.</i>
Īrijā:	<i>Fisheries Research Centre Abbotstown Castleknock Dublin 15.</i>
Itālijā:	<i>Istituto Zooprofilattico Sperimentale delle Venezie Sezione Diagnostica di Basaldella di Campoformido Laboratorio di Ittiopatologia Via della Roggia 92 33030 Basaldella di Campoformido (Udine).</i>
Luksemburgā:	<i>Institut de Recherches Vétérinaires Groeselenberg, 99 1180 Bruxelles.</i>
Nīderlandē:	<i>Centraal Diergeneeskundig Instituut Hoofdgebouw Edelhertweg 15 8219 PH Lelystad Postbus 65 8200 AB Lelystad. Centraal Diergeneeskundig Instituut Vestiging Virologie Houtribweg 39 8221 RA Lelystad Postbus 365 8200 AJ Lelystad.</i>
Portugālē:	<i>Laboratório Nacional de Investigação Veterinária Estrada de Benefica 701 1500 Lisboa.</i>

Apvienotajā Karalistē: *Fish Disease Laboratory*
14 Albany Road
Granby Industrial Site
Weymouth
Dorset DT4 9TU.

The Marine Laboratory
PO Box 101
Victoria Road
Aberdeen AB9 8DB.

B PIELIKUMS

KOPIENAS REFERENCES LABORATORIJA ATTIECĪBĀ UZ ZIVJU SLIMĪBĀM

Statens Veterinære Serumlaboratorium
Landbrugsministeriet
Hangøvej 2
8200 Aarhus N
Dānija.

C PIELIKUMS

KOPIENAS ZIVJU SLIMĪBU REFERENCES LABORATORIJAS FUNKCIJAS UN PIENĀKUMI

Kopienas references laboratorijas funkcijas un pienākumi attiecībā uz I un II sarakstā minētajām slimībām ir šādi:

1. apspriežoties ar Komisiju, saskaņot metodes, ko dalībvalstīs izmanto attiecīgās slimības diagnosticēšanā, veicot šādas konkrētas darbības:
 - a) tipizēt, glabāt un piegādāt attiecīgās slimības izraisītāja celmus seroloģiskiem testiem un imūnserumu gatavošanai;
 - b) piegādāt standartserumus un citus standarta reaģentus dalībvalstu valsts references laboratorijām, lai standartizētu katrā dalībvalstī izmantotos testus un reaģentus;
 - c) veidot un glabāt attiecīgā patogēna celmu un izdalītā patogēnā materiāla krājumus;
 - b) organizēt periodiskas diagnostisko procedūru salīdzinošas pārbaudes Kopienas līmenī;
 - c) krāt un salīdzināt datus un informāciju, kas attiecas uz Kopienā izmantojamām diagnostikas metodēm un Kopienā veikto pārbažu rezultātiem;
 - d) raksturot attiecīgās slimības izdalīto patogēno materiālu ar visjaunākajām un vispiemērotākajām metodēm, lai dotu pilnīgāku izpratni par slimības epizootioloģiju;
 - e) neatpalikt no attiecīgās slimības kontroles, epizootoloģijas un profilakses attīstības visā pasaulē;
 - f) uzkrāt pieredzi par attiecīgās slimības patogēnu un citiem attiecīgajiem patogēniem, lai nodrošinātu ātru diferenciāldiagnozi;
 - i) gūt padziļinātas zināšanas par veterinārās imunoloģijas preparātu sagatavošanu un izmantošanu, lai izskaustu un ierobežotu attiecīgo slimību;
 2. aktīvi palīdzēt attiecīgās slimības uzliesmojumu diagnostikā dalībvalstīs, pieņemot izdalīto patogēno materiālu diagnozes apstiprināšanai, raksturošanai un epizootiskai izpētei;
 3. veicināt laboratoriskās diagnostikas ekspertu apmācību un pārkvalificēšanos, lai saskaņotu diagnostikas metodes visā Kopienā;
 4. I sarakstā minēto slimību diagnostikas metožu jomā sadarboties ar kompetentajām laboratorijām trešās valstīs, kur attiecīgās slimības ir izplatītas.
-

*D PIELIKUMS***ĀRKĀRTAS RĪCĪBAS PLĀNU OBLIGĀTIE KRITĒRIJI**

Ārkārtas rīcības plāni atbilst vismaz šādiem kritērijiem:

1. valsts krīzes centra izveidošana, kas koordinē visus kontroles pasākumus attiecīgajās dalībvalstīs;
2. tādu vietējo slimības kontroles centru saraksta iesniegšana, kuriem ir atbilstoša materiāli tehniskā bāze, lai koordinētu slimības kontroles pasākumus vietējā līmenī;
3. sīki izklāstītas informācijas sniegšana attiecībā uz personālu, kas ir iesaistīts kontroles pasākumos, un attiecībā uz viņu iemaņām un pienākumiem;
4. katram vietējam slimības kontroles centram jābūt iespējai ātri sazināties ar tām personām/organizācijām, kas tieši vai netieši ir saistītas ar slimības uzliesmojumu;
5. iekārtu un materiālu pieejamība, lai atbilstoši veiktu slimības kontroles pasākumus;
6. sīki izklāstītu norādījumu nodrošināšana par darbībām, kuras veic attiecībā uz aizdomām par infekciju vai piesārņojumu, vai attiecībā uz to apstiprināšanu;
7. mācību programmu izveidošana un administratīvās procedūras, lai saglabātu un attīstītu iemaņas šajā jomā;
8. attiecīgā gadījumā diagnostikas laboratorijām jābūt atbilstošai materiāli tehniskajai bāzei, lai veiktu pēcnāves ekspertīzi, un nepieciešamai jaudai, lai nodrošinātu seroloģiju, histoloģiju utt., kā arī jāsaglabā ātras diagnosticēšanas iemaņas (šajā nolūkā, jānosaka ātras paraugu pārvadāšanas kārtība);
9. noteikumu pieņemšana, lai nodrošinātu šo ārkārtas rīcības plānu īstenošanai nepieciešamās likumos noteiktās tiesības.